

Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete. Titusz 3, 4

Furcsa ige, amit Pál apostol Titusznak ír. Főleg az ő szájából, hiszen Pál apostol izraelita, farizeus, vagyis ismeri az írások bizonyágtételét arról, hogy az Isten jósága és emberszeretete kezdetektől jelen van a világban. A Biblia első könyve, a Teremtés már eleve arról beszél, hogy az Isten saját ötletből teremt életet, hogy abban az ember majd most külön megjegyeznie, és emberszeretete? Nem volt világosan látható és csak úgy az ember szíve is sértődhetett volna ezen ragaszkodott saját ősi életet alkotott! Elküldte felelőtlenül el ne menjünk eseménye mellett, kiválasztott belekiáltotta a világba: Itt van dolgaitokat! Már nem kell gyártani - kiindulva az emberi lehetőségeiből és korlátaiból. a szemünket a valóságra! gondolat, hogy az életünk világ múlt örömeinek keresése



alkot egy csodálatos világot, jól érezze magát. Miért kell tehát hogy megjelent az Isten jósága eddig világos? De bizony érzékelhető volt az, vált érzéketlenné. Meg a teremő, de Ő inkább indulatához, amivel Fiát, és hogy legyintve, a világ legnagyobb evangélistái által az, aki rendbe hozza elméleteket, terveket gondolkodás és fantázia Most már lehet felnyitni Lehet barátkozni a valóban nem csupán e és elvesztése. Isten jósága

eddig is a mindenség igazsága volt, de most már a saját szemünkkel láthattuk! Mert az a gyermek, akit ünneplünk karácsonykor azért jött, hogy egészen elvitathatatlanul igazolja: Ő tényleg jó, és tényleg szeret. Bármilyen készen bennünket a maga mennyei asztalához ültetni!

Isten jósága és emberszeretete mindig is jelen volt, most már azt is tudjuk, hogy az a szeretet nem öncélú, hanem üdvösséget ajándékozó! Karácsony ünnepe nem az ember szívében megszülető idilli hangulat, hanem Isten vállalkozása, hogy az embert az eredeti isteni szándék szerint életre szánja, életre vezeti! Keresztyén ünneplésünk ezekben a napokban is az örök élet Urának, az Ő határtalan szeretetének ünneplése!

Annak alkalma, hogy a világ zavaros folyása közepette is személyes öröm szülessen meg mindannyiunk szívében, hogy megérkezett a bennünket szerető Úr, s mint a kisgyermek, őszinte örömmel tárja ölelő karjait, hogy magához szorítson!

Áldott karácsonyi és újévi ünnepet kívánunk Testvéreinknek!

JÉZUS SZÜLETÉSE

ünnepének egyháztörténeti háttere



A keresztyénség korai idején az Úr születését nem december 25-én ünnepelték, hanem január 6-án, Vízkereszt ünnepén, aminek görög neve: EPIFÁNIA.

Az Újszövetség tanítása szerint: »Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt« (Jn 1,18). Hogyan? A titok nyitja: Isten »megjelent (*ephaneróthé*) testben« (1Tim 3,16), »amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete« (Tit 3,4). - Ezzel együtt az epifánia (megjelenés) szó átcsúszik a *parúzia* (újra eljövetel) jelentésébe: Mi mai keresztyének »várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését« (Tit 2,13). Ez a második megjelenés azonban már olyan lesz, mint a »villám« (Lk 17,24). Benne már nemcsak az a Jézus jön el, akit István Isten jobbján felől állni lát (ApCsel 7,55), hanem az a bíró, aki »a Hatalmas jobbján ül« (Mt 26,64). »Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt« mi is megjelenünk dicsőségben (Kol 3,4) és üdvösséget hoz azoknak, »akik várják őt üdvösségükre« (Zsid 9,28). Mert amikor megjelenik a főpásztor, elnyerjük »a dicsőség hervadhatatlan koronáját« (1Pt 5,4), »és olyannak fogjuk őt látni, mint amilyen valójában« (1Jn 3,2).

A keresztyénségben az epifánia szó tehát kezdetben Jézus földi megjelenésére, vagyis a születésére vonatkozott. Ennek nyomán fejlődtek ki a január 6-hoz kapcsolódó keresztyén epifánia ünnepek. A keresztyének úgy tekintették Jézus életét, mint az üdvhozó megérkezését, Istennek a földön való kinyilatkoztatását. Pál, amikor átveszi a császárkultusz kifejezéseit, azt Krisztusra, mint az igaz királyra alkalmazza.

Az egyik legkorábban és legerősebben hangsúlyozott motívum a »visszatérés« gondolata volt. Ez az »*epidéμία*« (*epidémeo* = visszatérni a hazába, valahol idegenként tartózkodni), a keresztyéneknél az eszkatológikus megérkezést, a »parúziát« jelentette, akkor is, ha néhol még az epifánia szóval jelölték.

Alexandriai Kelemen szerint először a gnosztikus és eretnek Bazilidesz követői emlékeztek meg január 6-án Jézus keresztségéről, mert azt vallották, hogy az ember Jézus a keresztségkor vált Isten Fiává. A keresztyének körében 312–325 között kezdett terjedni, mint Krisztus születésének, keresztségének, a kánai menyegzőnek és a napkeleti bölcsek látogatásának ünnepe. Később az ünnep elsődleges témája Keleten Urunk keresztsége (erre emlékeztet a vízszentelés szokása); Nyugaton a Napkeleti bölcsek látogatása.

A FÉSZEK édesanyakör

bemutatója



2018 tavaszán FÉSZEK ÉDESANYAKÖR néven szerveződött újjá az elődeink által éveken keresztül sikeresen működtetett gyülekezeti baba-mama kör. A változást az generálta, hogy erre az időre a korábban aktívan résztvevő kisbabák megnőttek, az édesanyák újra munkába álltak, úgy látszott, hogy a csoport nem tud tovább működni. Ekkor egy teljes éven át imádkoztunk azért, hogy Isten küldjön hozzánk édesanyákat a gyülekezet körén kívülről is.

Minden képzeletünket felülmúlta, ahogy a következő időszakban gyakorlatilag hétről hétre csengettek be a kisgyermekes anyukák. Elmondták, hallottak róla, hogy ide a legkisebbekkel is lehet jönni, és ez egy jó keresztyén közösség. Ők aztán továbbadták a hívást séta közben, játszótéren, és így egyre többen lettünk. Erre az időre már támogatásokból elkészült a gyülekezetünk igényesen felszerelt, és a legapróbban számára is komfortos kisterme, ahol valóban méltóképpen tudjuk fogadni az érkezőket.

A kör alap gondolata szerint azoknak az édesanyáknak szerettünk volna lehetőséget nyújtani az igehallgatásra és a közösség megélésére, akik a templomi istentiszteleten most még nehezebben tudnak picit babával részt venni. Másrészt szeretnénk volna mindjárt a keresztelő után megszólítani, és bekapcsolni őket a gyülekezet vérkeringésébe.

A kör fontos küldetése az is, hogy nemcsak a kisgyermekes, hanem a nagyobb gyermekeket nevelő édesanyákat és a nagymamákat is összeköti. Kifejezetten jónak látjuk, hogy miután életkor szempontjából teljesen vegyes a csoport, az anyukék és nagymamák tapasztalatai összeadódnak, és nagyon szépen, a régi idők többgenerációs családmmodelljét idézve tudjuk egymást támogatni hitünk megélésében és családi életünk alakításában. Csoportunk jelenleg 24 tagot számlál. Kéthetente, szerdán délelőtt találkozunk, 10 és 12 óra között.

A körben megtartjuk a Mikulás ünnepséget, és közösen készülünk karácsony, húsvét és pünkösd ünneplésére, jobbnál jobb ötletekkel inspirálva egymást, hiszen az ünnep kisbabákkal, gyermekekkel, unokákkal mindig nagyon szép és különleges, de ehhez azért jól kell szerveznünk otthoni dolgainkat. Október végén az egyik édesanya családi kirándulást szervezett nekünk Vácegresre, ahol a legkisebbek a szabadon élő állatokkal ismerkedhettek, miközben mi, szülők hitünkben erősödhattunk a lelki beszélgetések során. Nagy örömeinkre idén is lehetőségünk volt egy családnak komatállal segíteni, és ebben az évben a körben még három kisbaba születését várjuk nagy örömmel.

Fekete István

KARÁCSONYI LÁTOGATÓK



A patak még az őszön kiöntött, és a kósza vadvizek ott maradtak a réten. Széttérültek, elcsendesedtek, és tükrükben nappal felhők, éjjel pedig csillagok nézegették magukat. Később fázni kezdtek, és ködöt lehelték maguk fölé, de a ködöt elcsapta a szél, és a dermedt december hárttyás jégüveget simított fodrozó hátukra.

– Aludjatok! – mondta, és elkopogott az erdő felé. Lerázta a fákról a maradék leveleket. Letördelte a korhadtt gallyakat, és rá sem nézett a fenyőkre, melyek zöldek voltak, mint a fű a tavalyi pásztortüzek helyén. A fenyőknek nem parancsolt December, nem is szerette őket. Kemény léptekkel ment el mellettük, és nem tehetett semmit, ha zsongó susogással nevettek össze a háta mögött...

Fogcsikorgatva állt meg az erdőszélen. Körülötte jeges szél perdült, és a messze, ködös határ hangtalanul borult patkós csizmája alá.

Csak a patakparton volt valami mozgás. A kiöntéseken csúszkáltak a gyerekek. Nekifutottak a réten, és a jégen könnyű lett egyszerre a csizma, mintha elszakadtak volna a földtől. Már akinek volt csizmája. Borsos Jóskának csak cipője volt. Bár ez a cipő! Madzag itt, madzag ott. Egy kis rongy is lóg ki belőle. De csúszik, és ez a fő. Jóska szinte repül. Mindig messzebb, mint a

többiek. Jó kis cipők ezek, és nem cserélne semmiféle csizmával. Meleg, meleg az a csizma, de nem lehet benne futni...

A kiöntés közepén sás van. Jóska odáig szeretne elcsúszni.

– Ha akarnék, el is csúsznék!

– Hát akarj! – mondta irigyen a bíró fia, akinek csizmája szépen nyikorgott ugyan az utcán – misére menet –, de itt hasznavehetetlen volt.

Jóska nekilendült. Vékony lábai dobogva rohannak a jégre, és csúszott, csúszott, egész a sásig. Ott azonban vékonyabb a jég, roppant egyet, és Jóska derékig benne volt a jeges vízben. Hamar kikapaszkodott, és nevetve rázta le a vizet.

– Hát ugye elcsúsztam?...

– El, de most mehatsz haza...

– Semmi ez – mondta, pedig nagyon fázott. – megszárad...

És csúszkált tovább. Rajta ne nevéssen a bíró fia.

Amikor a vacsoraüstök kiszálltak a rétre, Jóskán már zörgött a vékony nadrág. Jég volt az egész. Másnap reggel kilelte a hideg, és Jóskát valami ismeretlen bágyadtság fogta alélt karjaiba. Harmadnap doktorért kellett menni.

– Megfizetni csak tavasszal tudom – mondta anyja párás szemmel, és megigazította kendőjét, melyet még ura temetésére vett, és fakón zöldes volt, mint a falusi özvegyeké általában.

A doktor nem sokat vizsgált.

– Tüdőgyulladás – mondta, és kinézett az ablakon, melyen túl köd volt és szomorú, hideg bizonytalanság.

– Nagyon gondosan tartsa be, Borsosné, amit mondok. Nagyon gondosan... Orvosságot küldök.

Jóska ezekről a dolgokról már nem tudott semmit. Néha a forróság verejtékében főtt, néha hideg ölelésbe fordult, ha anyja vizes lepedőbe csavarta. Ilyenkor kinyílt a szeme, de olyan rettentő messzeségbe néz, hogy anyja elsírja magát. Így jött el a karácsonyeste.

Délután nagy lett a csend, mert hullt a hó, és az ünnep már a faluvégen volt, és csak arra várt, hogy az ablakszemek hívogatóan kinyíljanak. Néha csengő csendült az utcán, néha kinyílt egy ajtó, s ilyenkor a fény kisurrant a hóra, mely tiszta volt, puha, mint nagy ünnep arca. Amikor elsőt harangoztak éjféli misére, elállt a hó. A harangszó halkán megverte az ablakokat, aztán kiszállt a határba. Végiglengett az utakon, megsimogatta a sóhajtó nádat, és sokáig kerengett az erdő felett, hol fehér pompában álltak a fenyők, és hócukros tobozkáikat szívesen odaadták volna valakinek.

Második harangszókor a falu már mozgolódni kezdett. A templom ablakaiban meleg derengés lobogott, és az öregebbek már elindultak éjféli misére. Borsosék ház előtt halkították a szót, mert a Jóska gyerek, Isten tudja, megéri-e a reggelt...

A falu gondolatai puhán léptek Jóska mellé, és megsimogatták. De Jóska ezt nem érezte. Aszott kis kezei fuldokolva verték a levegőt, szíve ijedten kapálódzott valami rém szorításában, és szája cserepes részében izzó lélegzet repkedett. A harmadik harangszóra kitárult a templomajtó. Az öreg boltívek alatt az orgona búgni kezdett. A gyertyák lobogó fénye kavarogva szállt szét az ének szárnyán, aztán kitódult az ajtón, és a szelíd, meleg világosság szétáradt az éjszakában. Ránevettek a csillagok, fellobbantak érintésére a házi tűzhelyek, és az erdő szélén üdögélő zúzmarás December is felkapta a fejét. A fény már a réten közeledett az erdő felé.

– Erre tart! – ugrott fel, és amikor felállt, már körülvette a derengő fény.

Mélyen meghajtotta fehér, havas fejét, és arca olyan volt, amilyennek sohase látták a didergő fák, cserjék és madarak.

A fény aztán szétlobbant az éjszakában, és csak a csillagok sugároztak azután erősebben. December pedig odalépett a legközelebbi kis fenyőfa mellé.

– Készülj, fiam! Szedd össze magad. Vendégségbe megyünk.

A kis fenyő boldogan mocorgott.

– A hó rajtam marad?

– Persze hogy rajtad! Ki látott karácsonykor fenyőt csupaszon?... Mindjárt jövök, mert nem mehetünk csak úgy üresen...

És az öreg December fürgén lépett el az erdőben. De mint a gondolat, már újra ott volt megint. Mögötte egy kis őz, egy nyúl, egy róka, feje felett pedig röpködő madarak. A madarak a fenyőre szálltak.

– Mehetünk.

– És a lábam? – topogott a kis fenyő. – Hogy menjek így? Bele van fagyva a földbe.

– Elfelejtettem – dörögött az öregember. – De azért nem muszáj mindjárt siránkozni...

Talpra állította a kis fát, és elindultak a falu felé. A fenyőn pirókók ültek, piros mellénykében, kékcinkék, királykák és egy kis ökörszem, mely még itt is fürgén ugrált az ágak között.

– Leveri rólam a havat – panaszkodott a fenyő –, még ilyenkor se tud veszteg maradni...

– Csend! – mordult rájuk az öregember. – Csak nem veszekedtek ilyenkor...



Novella

És attól kezdve csend lett. Csak a róka szólalt meg a faluvégen, hogy ő már ismeri erre az utat... de a többiek olyan szemrehányóan néztek rá, hogy lehajtotta fejét, és látszott rajta, súlyos lelkiismeretfurdalások gyöttrik...

A falu üres volt. A házak fáradt szeme már lecsukódott, és a havon nagy békesség hallgatott.

Csak Borsosék háza nézett virrasztó vörös szemével az éjszakába, de már álmos volt ez is, és észre sem vette, hogy nyílik a kis ajtó, és vendégség érkezett.

– Csendesen – susogta a havas szakállú öregember, és amikor mindnyájan bent voltak, betette az ajtót.

Borsosné aludt, Jóska pedig égő szemekkel kínlódott. Arcára már odaszáradt a tűz, száj cserepesen suttogott, és a Láz már csak játszott vele, mert tudta, hogy Jóska az övé...

– Kifelé! – mordult rá az öreg December, de olyan hangon, hogy még a kis fenyő is megreszketett...

A Láz ész nélkül kapta bundáját.

– No, most aztán játszogassatok!

Jóska szeme álmosan kinyílt. Hűvös fenyőillatban úszott a szoba. Anyja mélyen aludt. Az ajtónál szikrázó ragyogásban állt a fenyő, és rajta piros, kék ruhájú kis madarak... Alatta pedig – ő ez nem is igaz! – nyúl, őz, róka...

– Hogy vagy, fiam? – nézett az öregember Jóskára.

Jóska csak gondolataival felelt.

– Jól... Istenem... jól, de nem álmodom?

– Dehogyan álmodol. Játssz egy kicsit velük... Csak meg ne szorítsd őket...

És Jóska megsimogatta a pirók piros mellénykáját, a cinkék kék kabátkáját, és nem tudta megfogni a kis ökörszemet, mert az mindig kibújt a markából, és Jóska fáradt volt egy kicsit...

Az öregember rá is szólt az ugrabugra ökörszemre:

– Ne fáraszd a gyereket!

A nyúl felugrott a székre, az őz odatette a fejét Jóska párnájára. A róka felágaskodott, és hűvös nyelvvel megnyalta Jóska kezét.

– Nem harap?...

– Dehogyan harap, fiam. Szeret téged – és szigorúan

nézett a rókára, mintha azt mondta volna: – Látod, milyen híred van?...

Jóska boldogan simogatta a róka fejét, és úgy elaludt, észre se vette. Az öregember eltette pápaszemét – mert eddig az asszony imakönyvét lapozgatta –, és intett.

– Elaludt.

Kinyitotta az ajtót, és kisurrantak az éjszakába.

A párnás, puha hó aztán megroskadt. A szántások párás földjén okos szemű csókák jártak, és amikor az első fecske benyilallt régi fészkébe az eresz alá, Jóska már alig emlékezett a nagy betegségre. Tudta, hogy akkor éjjel csak álmodott... Eljött a húsvét is. Jóskában széles öröm volt és napsugár. Kiszaladt a rétre, hol a tétova kis vadvizeket benőtte már a sás, onnét az erdő alá, hol sárgult már a kankalin, és a fenyők susogva nyújtózkodtak a napsugárban. Egy kis fenyőfa távolabb állt a többitől, és Jóska csodálkozva nézte.

Az erdő alján áldó lángolásban úszott a nap, és nagy lett a csend. A fenyő ágai közt egy kis cinke bujkált, és fényes szemével Jóskára nevetett, aki körüljárta a kis fát. Kezét összezsápta a nagy ámulattól, és úgy suttogta:

– Istenem, milyen ismerős...



Püspöki körlevél 2019 karácsonyán

KEDVES TESTVÉREK!

Egyházunk 2020-ra meghirdette az úrvacsora évét. Gazdagok vagyunk, hiszen Urunk felkínálta számunkra az élet kenyerét és italát, az örök élet táplálékát. Végtelen jóságával ajándékozott meg az úrvacsorában: benne bűnbánat, bűnbocsánat, közösség, és sok-sok áldás rejtezik.

Sok mindent lehet még tanulnunk, tisztáznunk, újragondolnunk, úrvacsora használatunkkal kapcsolatban. A történelem követendő és elvetni való példát egyaránt mutat számunkra az úrvacsorai élettel kapcsolatban. Szeretnénk, ha mai módon újra fogalmazhatnánk az örök evangélium titkát, azt, hogy az Ige testté lett és önmagát adta értünk! Ha kell erősítsük meg az eddigi tradícióinkat, ha szükséges gondoljuk újra a teendőinket.

Kérjük, 2020. Újév napján minden evangélikus istentiszteleten hirdessék meg, s kezdjék el az úrvacsora évét. Találják meg azt a formát, amitől a gyülekezetben téma lesz az úrvacsora, az a kincs, amit Urunk azért hagyott ránk, hogy cselekedjünk!

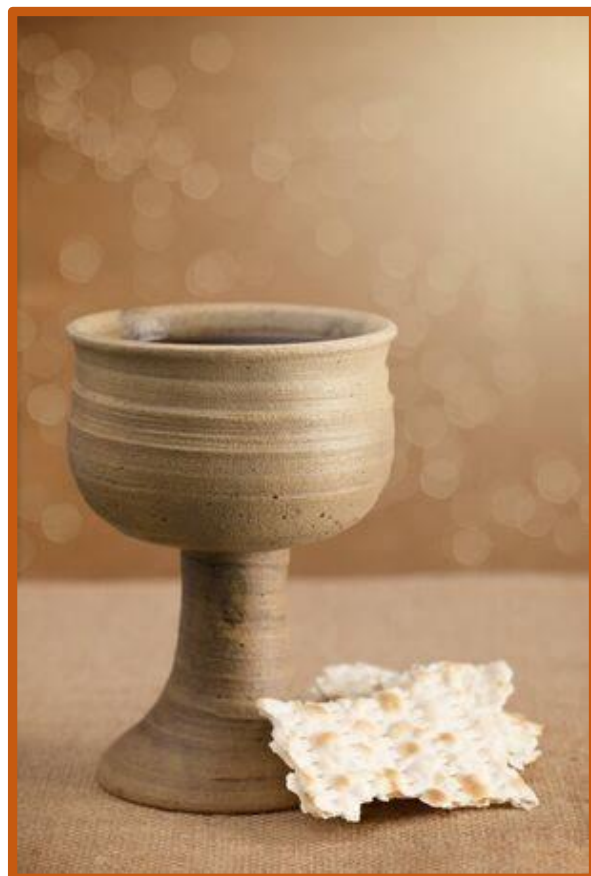
Jézus Urunk szavával kívánunk egyházunknak sok áldást és a megújulás ajándékát az úrvacsora évében: 2020-ban: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.”

(Jn 6,54)

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

2019. Karácsony ünnepén:

**Dr. Fabiny Tamás elnök-püspök,
Kondor Péter püspök,
Szemerei János püspök**



Szeretettel hívogatunk alkalmainkra!

2019.

December 22. 10:00 – Gyermekek karácsonya Pesterzsébet, Templom

December 22. 16:00 – Karácsonyváró családi istentisztelet - Soroksár, Imaház

December 24. 16:00 – Szentesti ünnepi istentisztelet - Pesterzsébet, Templom

December 25. 10:00 – Úrvacsorás karácsonyi istentisztelet

- Pesterzsébet, Templom

December 26. 10:00 – Úrvacsorás templomszentelési emlékünnepi istentisztelet

- Pesterzsébet, Templom

December 29. 10:00 - Istentisztelet az esztendő utolsó vasárnapján - Pesterzsébet

16:00 - Istentisztelet az esztendő utolsó vasárnapján - Soroksár

December 31. 18:00 - Óév esti istentisztelet - Pesterzsébet

2020.

Január 1. 10:00 - Újévi istentisztelet úrvacsorával - Pesterzsébet, Templom

Január 5. 10:00 - Újév utáni 1. vasárnap, úrvacsorás istentisztelet

- Pesterzsébet Templom

Január 6. 18:00 - Vízkereszt ünnepi istentisztelet - Pesterzsébet Templom

Áldott Karácsonyt és új esztendőt kívánunk!

Impresszum:

Ez a kiadványunk a Pesterzsébeti Evangélikus Egyházközség Karácsonyi hírlevele 2019-ben. Az új európai uniós szabályozás értelmében jelezzük, hogy kiadványunk postai kézbesítése gyülekezetünk nyilvántartása alapján történik. Amennyiben nem szeretné a továbbiakban hírleveleinket megkapni, kérjük, hogy azt írásban jelezze gyülekezetünk címén, vagy e-mail címén:

1204 Budapest, Ady Endre u. 89. - pesterzssebet@lutheran.hu

A gyülekezetben szolgáló lelkészek, és elérhetőségük:

Blatniczky János Dániel lelkész: +36 20 824 2856

Blatniczkyné Hammersberg Ganczstuckh Júlia lelkész: +36 20 824 2855

Erős vár a mi Istenünk!